

af Pantesikkerheden rundt omkring i Landet, altsaa Reiser, Diæter, Kommissioner; Omkostningerne kunne godt stige til flere Tusinde Rigsdaler. Et saadant Skridt gjør ikke letfindig noget Antal af Obligationseiere, men der bør dog være nogen Afgang for dem til selv uden at Regjeringen proprio motu skrider ind, at faae en Kontrol bragt tilveie, og naar denne Kontrol er omgivet af de Garantier, vi her have foreslaaet — at det skal være $\frac{1}{10}$ af de udstedte Obligationer, og under ingen Omstændigheder under 300,000 Rd., der repræsenteres af de paagældende Obligationseiere — saa er Banken i saa Henseende fuldkommen tryk for, at et saadant Skridt skulde ske af blot og bar Chikaner; men er der Noget paafærde, er der Grund til at nære Betyrning, da er det omvendt til Bankens Fordel, at en saadan Undersøgelse kommer tilstede. Smidlertid, skulde det cærede Medlem finde, at $\frac{1}{10}$ endnu er for lille en Del, og at 300,000 Rd. endnu er for lille et Minimum, er det jo ikke derpaa, det kommer an. Vil man sige, at det skal være $\frac{1}{6}$ af de udstedte Obligationer og ikke under $\frac{1}{2}$ Million Rd., i Stedet for henholdsvis $\frac{1}{10}$ og 300,000 Rd., saa vil der neppe fra vor Side være nogen Hindring. Men hvad vi sætte stor Pris paa, og hvad vi tro, at Lovgivningsmagten bør sætte stor Pris paa, er, at der aabnes Obligationseierne en lovbestemt og sikker Afgang til at faae undersøgt, hvorledes Tilstanden er, for at de ikke skulle komme til at staa ligesom hidtil som fuldstændig retløse Individuer i den Forstand, at de maa vente og modtage, hvad Andre ville gjøre for dem, men ikke selv ere i Stand til at gribe ind. Det er mig ikke muligt at se, at nogen af disse Vædringer vil være i Stand til at svække eller flade, end sige, da umuliggjøre den Virksomhed, Landmandsbanken har paatænkt, og jeg vil bede de Herrer om, at de ikke sætte saa aldeles ubetinget Lid til, at Bankraadets Medlemmer sige det. Det er jo i deres Interesse at faae den størst mulige Frihed, og kunde de ovenikjøbet faae Lov til at lade deres Obligationer benytte til dertil at anbringe Umyndiges Midler eller hvad Andet, de kunde finde paa, saa var det saa meget desto bedre. Det er ikke slige Ud-

taelser, de skulle gaa efter; det, de skulle høre efter, er Deres eget Skjøn over, hvad Lovgivningsmagten med Retfærdighed kan kræve og af Hensyn til de den betvøede Interesser bør kræve. Man skal ikke lukke Øiet derfor, fordi der er Tale om et stort Institut, der lover en stor og velsignelsesrig Virksomhed, men man skal hellere i Tide se klart paa Forholdene og ikke indlade sig paa at give nogen Bevilling eller Begunstigelse, som senere kan vende sig imod En selv; er Bevillingen først given og Begunstigelsen først ydet, og føre de saa ved Tidernes Ugunst til en eller anden Mislighed, saa er det for sent at klage. Vil man fikke sig, saa er det nu Tid til at gjøre det.

J. Nee: Ved 1ste Behandling af nærværende Sag, tillod jeg mig at fremhæve, at jeg i høi Grad billigede de Formaal, og navnlig et af de Formaal, som den danske Landmandsbank har stillet sig, nemlig dette at tilbyde Eiendomsbesiddere Laan, uden at det er nødvendigt, at de, saaledes som i vore Kreditforeninger, indgaa solidarisk Forpligtelse. Jeg anser det derfor for at være en Fordel for Landet, at denne Institution kommer i Gang, og det er i Overensstemmelse hermed, at jeg yttrede mig de tvende Gange, jeg havde Ordet ved 1ste Behandling. Men, fordi man billiger dette Formaal og i det Hele tror, at det er godt for Landet, at vi faae saa mange solide Pengeinstituter som muligt, derfor behøver man dog ikke at være enig med Lovforlaget i alle Punkter. Der var to Punkter, som jeg tillod mig at fremhæve ved 1ste Behandling, og disse to Punkter skal jeg nu, foranlediget dertil ved nogle Ytringer af det cærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), udtale mig om. Jeg tilstaar, at jeg havde Betænkelighed ved, at der ikke i Lovforlaget var nogen Garanti for, at Bankens Bestyrelse kom til at bestaa af danske Undersaatter, idet jeg nemlig ønskede, at den kom til at bestaa udelukkende af danske Undersaatter. Nu har det cærede Medlem sagt, at i England har man Banker, for hvilke flere bosiddende Mænd i Sydskand — endogsaa Mænd i Berlin — ere Direktører, eller i alt Fald Medlemmer af de vedkommende Bankers Repræ-